I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige

Svar på spørgsmål:

Udviklingen af missiler på det indiske subkontinent

Spørgsmål:

I den seneste tid har der været en række missilaffyringer på det indiske subkontinent. 1. marts testede Indien et nyudviklet missilforsvarssystem på øen Abdul Karim (ud for Odisha-kysten i Den Bengalske Bugt). Tidligere på året testede Pakistan ligeledes missilsystemet ”Ababeel”, som har en rækkevidde på 2200 km, og som er i stand til at bære flere missilhoveder.

Er disse missilafprøvninger et led i et våbenkapløb mellem Indien og Pakistan? Og hvor store regionale konsekvenser har disse missilafprøvninger? Må Allah belønne dig.

Svar:

Missilafprøvningerne i Indien og Pakistan er en fortsættelse af de to landes bestræbelser på at opnå atomar overlevelse ved at være i stand til at gennemføre et ”second strike” (gengældelsesangreb). For bedre at forstå dette, er det nødvendigt med en forståelse af atomvåbenkapløbet på det indiske subkontinent:

1. Stater forsøger at komme i besiddelse af atomvåben af to hovedsagelige grunde:
Den første: At forøge deres traditionelle militære overlegenhed. Et eksempel på dette er Nordkorea, som betragter besiddelsen af atomvåben som den afgørende faktor for at overgå den traditionelle sydkoreanske militære overlegenhed, og for at genere USA, som har tusindvis af styrker udstationeret i den koreanske afmilitariserede zone.
Den anden: At være i stand til at forsvare sig mod stater, som har atomvåben. Et eksempel på dette er følgende: Da det ikke lykkedes for Sovjetunionen at udvide atomparaplyen, under Korea-krigen, så den også indbefattede Kina, arbejdede Kina for selv at blive en atommagt, hvilket fik Indien til at fortsætte sit atomprogram, hvilket på sin side fik Pakistan til iværksætte sit atomprogram. Således forsøgte de tre lande at opnå en atomar ligevægt for at undgå mulige indbyrdes atomangreb. [Waltz, K. 1981, The Spread of Nuclear Weapons: More May Be Better: Introduction. The Adelphi Papers, 21(171), s. 383-425.]

2. Besiddelse af atomsprænghoveder er dog ikke nok til at afskrække de atomare fjender fra kamphandlinger. For at atomafskrækkelse skal kunne finde sted, skal de stater, der har atomsprænghoveder, være i stand til at forsvare deres atomarsenal mod ethvert muligt angreb. Evnen til at affyre atomsprænghoveder og ramme de atomare mål hos fjenderne kaldes "first strike", og evnen til at kapere dette angreb og iværksætte et gengældelsesatomangreb mod angriberen kaldes "second strike". Det vil sige, at det land, som er blevet angrebet, er i stand til at overleve det første angreb og har nok atomsprænghoveder til at modstå angreb. Dette kendes som den atomare treenighed, som opstår når en stat er i besiddelse af ubåde, som kan affyre atommissiler, hvor det bliver svært at opdage ubådene, og som er i stand til at iværksætte et modangreb, der lammer flyvekapaciteten hos fjenden.

3. Atomafskrækkelsen fungerer godt, når begge stater er i besiddelse af evnen til at iværksætte et "second strike", som vil resultere i en gensidig destruktion. Frygten for dette forhindrer dem i at iværksætte et "first strike". Atomstrategerne kalder denne sikre gensidige destruktion for "MAD". Derfor ligger værdien i besiddelse af atomvåben i deres afskrækkelseseffekt, som forhindrer fjenden i at iværksætte et angreb, i modsætning til de konventionelle våben, hvis værdi ligger i deres reelle brug.

4. Siden Indien og Pakistan gik i gang med deres atomforsøg i 1998, har atomvidenskabsmændene, atomstrategerne og politikerne fra de to lande arbejdet hen imod at implementere den beskrevne atomafskrækkelsesteori på landjorden. Grundet fænomenet om den sikre gensidige destruktion (MAD) tror begge sider på, at der eksisterer en atomfred på det indiske subkontinent. Dette er hovedmotivet til den hurtige udvikling af missilteknologien og formindskelse af atomsprænghovederne, så de kan monteres på missilerne samt udviklingen af affyringsteknikker.
Samtidig skal man anvende princippet om atomafskrækkelse i sin analyse for at forstå de seneste tests af missiler i Indien og Pakistan. Gennem det sidste årti er der gjort fremskridt hos begge lande i missilteknologien og sikringen af evnen til et "first strike", men de seneste udviklinger peger på større bestræbelser hos begge lande for at bibeholde evnen til et "second strike". Følgende eksempler bekræfter dette:

A. Ubådsaffyrede ballistiske missiler (SLBM): D. 09.01.2017 gennemførte Pakistan en vellykket test at missilet "Babur 3" fra en ukendt position i Det Indiske Ocean. Krydsermissiler med en rækkevidde på 450 km blev affyret fra under havets overflade. Testene blev udført på havet for at undgå at blive opdaget, og den pakistanske hær sagde, at affyringen var for at teste missilet "Babur 3", som giver Islamabad evnen til at iværksætte et "second strike":
https://www.wsws.org/en/articles/2017/02/28/inpk-f28.html

Men til trods for dette er Pakistan ikke i besiddelse af atomubåde og bliver derfor nødt til at transportere "Babur 3" på diesel- og eldrevne ubåde, som kun kan holdes under vandet i begrænset tid. Udviklingen af "Babur 3" missilet er Pakistans svar på udviklingen af det indiske missilsystem "K4", som affyres fra de indiske missil-ubåde "SLBM", og som blev affyret i maj 2014 og har en rækkevidde på 3000 km, hvilket betyder, at missilerne kan nå Pakistan og Kina.

Således besidder både Indien og Pakistan evnen til at iværksætte et "second strike".

B. MIRV'er (raketter, der kan bære flere atomsprængladninger, som kan styres individuelt): Indien har gennemført tests af to missiler, som har atomar kapacitet i december 2016 og januar 2017. Det første missil er "Agni V", som er et ballistisk jord-til-jord missil, og som er udtryk for en hurtig udvikling af Indiens atomvåbenarsenal.
Det andet missil er "Agni 5", som bærer multi-målsøgende atomsprænghoveder, der har en rækkevidde på op til 5000 km. Ydermere testede New Delhi i januar 2017 "Agni 4", som er deres missilsystem med en rækkevidde på op til 4000 km. "Agni 5" missilet gør det muligt at ramme atomare mål, som ligger i Kina.

I det indeværende år har Pakistan ligeledes testet missilsystemet "Ababeel", som har MIRV-kapacitet. Den pakistanske hær skrev følgende i en erklæring: "*Den første vellykkede test af "Ababeel" jord-til-jord ballistiske missiler er blevet gennemført. De har en rækkevidde på op til 2200*

km og kan bære flere sprænghoveder, ved hjælp af "MIRV"-teknologien. Missilerne kan ramme meget præcise mål og undgå fjendens radarer":
https://www.dawn.com/news/1310630

De pakistanske "Ababeel" missiler er blevet udviklet for at overvinde Indiens ballistiske forsvarsmissiler under atommissilskjoldet. Ydermere tester Indien aktivt modkrydsende missiler som "Ashvin". Ved brug af MIRV-teknologien kan et atommissil blive til flere missiler, hvilket sætter modkrydsende missilers kapacitet ud af kraft.

5. Der er ingen tvivl om, at atomvåbenkapløbet mellem Indien og Pakistan handler om at være klar til et "second strike", hvilket vil omvælte den atomare ligevægt med Indiens konkurrent (Kina). Kina arbejder derimod kun for at opfylde minimumsgrænsen af atomafskrækkelse. Indiens hurtige udvikling af MIRV-teknologien og missilbærende ubåde har givet landets ledere mod: "*Den indiske hærs øverstbefalende general, Bipin Rawat, udtalte, at hans land "er klar til at føre krig på to fronter", Pakistan og Kina på samme tid*":
http://www.ibtimes.co.uk/india-prepared-two-front-war-pakistan-china-says-new-army-chief-1599031

Indiens test af "Agni 5" missilet har vakt Kinas vrede: Talskvinden for Kinas udenrigsministerium, Hua Chunying, udtalte: "*FN's sikkerhedsråd har meget entydige dokumenter på, at Indien kan udvikle ballistiske missiler, som er i stand til at bære atomvåben*". Ministeriet mener, at motivet bag Indiens ambitioner med "Agni 5" kan være en konfrontation med Kina:
http://www.upi.com/Defense-News/2016/12/27/India-tests-Agni-V-ballistic-missile-tensions-with-China-rise/9001482862013/

6. Indien kan umuligt have adopteret denne provokerende politik uden støtte fra USA, gennem "123" aftalen som blev underskrevet i 2005, og som gjorde det muligt for Indien at få faste forsyninger af atombrændsel til sine civile reaktorer, og dermed bruge atombrændslet i det indiske atomvåbenprogram. Trump-administrationen har givet meget klart udtryk for sin vilje til at bygge videre på den fremgang, som de tidligere amerikanske administrationer har opnået for Indien. Under en telefonsamtale med sin indiske kollega, Manohar Parrikar, d. 08.02.2017, roste den amerikanske forsvarsminister, James Mattis, "den kolossale fremgang", som Indien har opnået "de seneste år". Han påpegede "det fælles forsvarssamarbejde mellem de to lande" og sagde, at den nye administration er meget opmærksom på "at bibeholde fremdriften og bygge videre på den":
https://www.wsws.org/en/articles/2017/02/15/inus-f15.html.

Det forventes, at USA fortsætter med at udnytte atomvåbenkapløbet på det indiske subkontinent for at vikle Kina ind i kapløbet med det formål at flytte Kinas fokus fra den økonomiske til den militære aktivitet, for at lette Kinas krakelering, præcis på samme måde som USA gjorde med Sovjetunionen. Kina har indtil nu bibeholdt et minimum af atomafskrækkelse og nægter at lade sig lokke ind i et atomvåbenkapløb.

12. Jumada Al-Akhira, 1438 H.

11. marts 2017